

Arrest

nr. 123 442 van 30 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 6 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 september 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN DER SCHUEREN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 26 juni 2009 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Verzoeker diende, via een op 29 oktober 2009 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 9 november 2010 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot

een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 24 november 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.5. Bij arrest nr. 65 056 van 25 juli 2011 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 november 2010.

1.6. Bij arrest nr. 65 234 van 29 juli 2011 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 november 2010.

1.7. Op 9 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 24 oktober 2012 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.9. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 1 juli 2013 een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.10. Op 4 september 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 september 2013 de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker op 6 december 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

Naam + voornaam: [N.S.]

[...]

nationaliteit: Angola

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 16.11.2012.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod van 3 jaar:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.10.2012, betekend op 16.11.2012.”

Dit is de bestreden beslissing

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Hij betoogt tevens dat er sprake is van machtsmisbruik en dat de bestreden beslissing door een onbevoegd ambtenaar is genomen.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Wat betreft de delegatie van bevoegdheid.

Aangezien verzoeker een bijlage 13 sexies mocht ontvangen in toepassing van art. 74/11 §1, tweede lid, 2°.

Dat art. 74/11 § 1 in zijn geheel als volgt luidt:

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dat art. 74/11 § 1 op geen enkel moment voorziet in een delegatiemogelijkheid van de Minister aan een gemachtigde. Desalniettemin heeft de Minister een delegatiebesluit opgesteld waaruit blijkt dat zij deze bevoegdheid heeft gedelegeerd aan personeelsleden met een minimale functie van attaché. Uiteraard kan geen delegatie geschieden, zelfs niet per Ministerieel Besluit, indien de wetgever geen delegatiemogelijkheid heeft voorzien.

Dat derhalve de steller van de beslissing bijlage 13 sexies manifest onbevoegd is daar enkel de Minister zelf deze beslissing kan nemen.

Wat betreft de niet motivering van de beslissing en van de termijn van drie jaar

Dat art. 74/11 § 1 luidt:

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

Dat gedaagde ook nu nog in weerwil van de wil van de wetgever geen enkel inspanning verricht om dit inreisverbod of meer bepaald haar keuze voor de maximumtermijn van drie jaar afdoende te motiveren.

Dat de beslissing stelt:

"Niet aan terugkeerplicht werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.10.2012, betekend op 16.11.2012."

Vermelde motivering is niet afdoende om het inreisverbod van drie jaar te motiveren. Er kan conform de wet een inreisverbod van 1 dag tot drie jaar worden gegeven.

Drie jaar is de maximumtermijn en er wordt niet specifiek geargumenteed waarom vermelde redenen tot de maximumtermijn aanleiding moeten geven, en geen redenen kunnen zijn om een kortere duur van het inreisverbod te argumenteren.

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de specifieke en concrete omstandigheden van het dossier, zoals geschetst in het feitelijk gedeelte, en zoals bekend aan verwerende partij.

Verder gaan de aangehaalde redenen niet op.

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met het gegeven dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.10.2012 geen kracht of gezag van gewijsde heeft daar er tegen dat bevel een procedure lopende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 114 966).

Het niet opvolgen van een bevel is op zich geen argument om een inreisverbod met de maximumduur van drie jaar op te leggen. Artikel 74/11 §1 bepaalt dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval: de lange verblijfsduur in België, schoolgaande kinderen, spreken van de taal, volledige integratie, een nog lopend regularisatieverzoek op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet, lopende procedures bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, het niet in kracht van gewijsde [zijn] van het bevel waarop de beslissing steunt, het niet respecteren van de bepalingen van de omzendbrief van 10 juni 2011...

Met die specifieke omstandigheden wordt in het kader van de beslissing geen rekening gehouden.

Verzoeker heeft een procedure ingesteld tegen de weigering van medische regularisatie en tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bovendien heeft verwerende partij zelf ook een eigen verantwoordelijkheid in de niet uitvoering van het bevel. Sinds de "Omszendbrief betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land van 10 juni 2011" (BS 16/06/2011) wordt er een strikte procedure voorzien die de gemeentes moeten volgen nadat een vreemdeling een uitwijsbevel heeft ontvangen. De vreemdeling dient verschillende keren uitgenodigd te worden bij de gemeente alvorens men tot arrestatie kan overgaan. Er wordt een hele procedure voorzien waarbij het duidelijk dient gemaakt te worden aan de Vreemdeling dat hij het land dient te verlaten. Dit is in casu niet gebeurd met betrekking tot het bevel. Het gegeven dat een omzendbrief werd gemaakt bevestigt dat er in hoofde van de overheid zelf een probleem was met de uitvoering van bevelen om het grondgebied te verlaten. Het is al te gemakkelijk om hiervoor op louter formele basis de verantwoordelijkheid bij verzoeker te leggen. Verwerende partij heeft zelf nooit enige inspanning gedaan of hulp gegeven bij de uitvoering van het bevel. Dit is nog des te schrijnender omdat verzoeker inmiddels ruim dertien jaar in België is en een zeer ernstig medisch probleem heeft.

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de omstandigheden die de beweerde niet opvolging van het bevel rechtvaardigen, zowel in hoofde van verzoeker zelf als met betrekking tot het niet respecteren van de omzendbrief van 2011.

De beslissing nemen met vermelde argumenten vormt machtsmisbruik in hoofde van verwerende partij, minstens is het een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Verwerende partij hanteert gewoon een automatisme door in deze zaak, en systematisch in alle andere waar een bevel niet zou nageleefd zijn, een termijn van drie jaar op te leggen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom precies deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

De wet vereist echter dat beslist en dus gemotiveerd wordt door rekening te houden 'met de specifieke omstandigheden van elk geval.'

Dit gebeurt in casu niet.

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Verder is een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting (door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten) het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat:

"Juist wanneer de overheid over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, dient zij precieze en concrete feitelijke motieven op te geven op grond waarvan een beslissing wordt genomen (cfr RvS 13 oktober 2008, nr. 187 001). De motieven van de bestreden beslissing laten niet toe vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, waarvan hij blijkens het administratief dossier duidelijk op de hoogte was, hoewel artikel 74/11 §1 van de vreemdelingenwet hem daartoe verplicht. ... Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen."

Verzoeker verwijst ook nog naar volgende arresten 91.251, 96.520, 98.002, 106.806, 111.132, van de RvV die benadrukken dat met de specifieke omstandigheden van de zaak moet worden rekening gehouden:

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze [...] gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurs-handelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel

schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur."

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

"[...]

Artikel 74/11, §2 van voormelde wet luidt als volgt: "§2 De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen."

Uit artikel 6, § 1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, blijkt dat aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1- klasse behoren, delegatie van bevoegdheid wordt verleend voor de toepassing van onder meer artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers argument mist aldus feitelijke grondslag.

Artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, wetsbepaling op basis waarvan de beslissing werd genomen luidt als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

Verzoeker betwist niet [...] dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 24 oktober 2012. Het loutere feit dat tegen dit bevel een niet schorsend beroep werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doet aan die vaststelling geen afbreuk. De verwerende partij kon aldus toepassing maken van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

"(...) Waar verzoekende partij stelt dat niet nader is gemotiveerd waarom geopteerd wordt voor een inreisverbod van drie jaar moet worden geduïd dat het verweerder in casu, gelet op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, is toegestaan om een inreisverbod van maximaal drie jaar op te leggen en dat indien verweerder van oordeel is dat er geen redenen zijn om een inreisverbod van een minder lange duur aan de maximumtermijn die door de wetgever werd voorzien te bepalen hij hieromtrent geen aanvullende motivering te voorzien. (...) " (RVV, arrest nr. 113 245 van 31 oktober 2013)

Het gegeven dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een ander dossier overging tot de schorsing van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod heeft geenszins tot gevolg dat in casu eenzelfde redenering dient te worden gevolgd.

Verzoeker toont niet aan in welke mate de verwerende partij nog verder had moeten motiveren nu uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 1 juli 2013, d.d. 4 september 2013 onontvankelijk werd verklaard daar de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Ook de reeds ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werden reeds negatief afgesloten.

Met zijn betoog[...] dat hij als zieke niet kan worden teruggestuurd naar Angola, houdt hij verkeerdelijk voor als zou de beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreffen. De bestreden beslissing houdt daarentegen een inreisverbod in.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de bestreden akte is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.”

3.3. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat attaché K. D. – die, gelet op het feit dat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar de “de minister of zijn gemachtigde” en gezien in artikel 6, § 1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is bepaald dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken voor de toepassing van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet als gemachtigde kan optreden, wel degelijk bevoegd is om een inreisverbod op te leggen – in de bestreden beslissing niet heeft toegelicht op basis van welke overwegingen zij besloot tot het opleggen van de maximumtermijn van drie jaar die is bepaald in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hierbij moet worden geduid dat het verplicht opleggen van een inreisverbod niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel vereist. Het gegeven dat de Raad in een individueel geval stelde dat geen aanvullende motivering nodig was inzake de duur van het opgelegde inreisverbod doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Los van het feit dat niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden in de zaak waarnaar verweerder verwijst vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak moet er namelijk op worden gewezen dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Door toe te lichten dat hij alle door verzoeker ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf heeft afgewezen alvorens een inreisverbod op te leggen toont verweerder ook niet aan dat hij in de bestreden beslissing heeft uiteengezet op basis van welke overwegingen hij in voorliggende zaak opteerde voor de wettelijke maximumduur van drie jaar die in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is bepaald.

Nu verweerder in gebreke bleef de duur van de termijn van het opgelegde inreisverbod te verantwoorden kan verzoeker worden gevolgd in zijn standpunt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, werd aangetoond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel of van andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 september 2013 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK